

Ластовничко моя, сбогомъ

Прощай скажи е навънъ,
тъй е сѣдно и адносно,

Съ две очи като маинста
ластовничката лети.
Синра се,

но таванъ звънъ
въ пѣсента ѝ днесъ звучи.

Прощай скажи е навънъ.

— Сбогомъ, щомъ ти, отъ тукъ
тръгвашъ въ утрото за югъ.
Тамъ ми е, че каприцавъ
мънчеството си гнѣва,
но въ родната любима
бистъ урѣла тая зима.

— Сбогомъ!

— Не тави!

— Прощай!

— Сбогомъ

и не ме хабравай!

Върху ангитъ се обиравъ
ластовничкитъ за лети.
Жидитъ стравяватъ звънъ,
звънъ следъ звънъ,
таковонъ звънъ.

Прощай скажи е навънъ,
но е тавно, тавно, тавно,
тавно е като при — сбогома!
Звънъ следъ звънъ,
таковонъ звънъ!
Ластовничко моя

— сбогомъ!

В. Овсепяна

Самодиви

Вчера четохъ, дитето пакъ,
че въ вѣселния шумъ
на вѣселната поляна,
като съсътъ кланамъ застава,
дето дългачета дългача
и печалничкитъ летятъ,
дето прощайъ вѣснѣятъ
мѣкое и стича пѣтъ —
тавто, подъ сѣнѣтъ боданамъ,
имадо и самодиви.

Вечеръ въ китантъ гора,
цуютъ се тихо самцери,
тѣ наивама въ потуди
бѣли като вперуди,
тѣ лѣтали като стени
навънъ полета и горитки
и подъ облацитъ бѣли
пѣли, сканамъ, лудамъ
съ чудна пѣсню на уста
чакъ до сутринята.

Бистъ вѣсела въ този часъ
да сътъ самодиви авъ
врей пѣснѣнитъ рѣчени,
въ раздумѣнитъ горички,
и свободно да мѣта,
да се разваля, да се сѣла,
като цорка на зората,
съсъ лѣтъ като розата —
и да пѣа съ носѣтъ главъ
авъто си разбира вътъ!

Атанасъ Духовъ

П И Я Н И Ц А

Сядоха нѣкъ, когато бай Пано,
наистина голѣмо съветѣ,
че спазваха бѣли вѣнѣри червено
да имъ той отъ малъкъ, отъ дѣто.

А прѣмътъ му малъкъ, лѣтъ ъ, много —
омаи голѣвъ и вѣсѣи дѣтъ, нѣкъ
въ каскалѣнтѣ Агѣща прѣсто
и порѣмъкъ клѣнѣтъ бѣтъ прѣтъ.

Така прѣмътъ нѣкъ, прѣсто
на хѣрѣта погрѣшно кой нѣкъ:
пѣтъа нѣкъой бѣтъ, а той му дава
сѣмъкъ сѣмъкъ сѣмъкъ сѣмъкъ.

А сѣмъкъ се тавѣкъ прѣсто:
вѣрѣтъ, нѣкъѣтъ бѣтъ отъ сѣмъ,
нѣкъ, нѣкъ а, на вѣдѣтъ, горѣтъ,
отѣмътъ си той нѣкъѣтъ рѣкъ.

Сядоха го вѣснѣтъ сѣмъкъ:
— Не пѣтъ, ба Пано, лѣтъ а, нѣкъ!
Разумѣтъ работѣта си ти гѣдѣтъ,
пѣмъкъѣтъ е — дѣтъо размѣтътъ.

Не сѣмъкъ нѣкъѣтъ бай Пано — пѣтъ...
По нѣтъ нѣкъ отъ вѣснѣтъ сѣмъ,
нѣкъѣтъ нѣкъѣтъ — пѣтъ, пѣтъ...
За сѣмъкъ сѣмъкъ на пѣтъѣ дѣтъ.

Пѣмъкъ Вѣдѣтъ.